Súd:	Okresný súd Košice I
Spisová značka:	38C/48/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu:	7116204131
Dátum vydania rozhodnutia:	14. 06. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Jarmila Centková
ECLI:	ECLI:SK:OSKE1:2018:7116204131.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Košice I. sudcom JUDr. Jarmilou Centkovou v spore žalobcu: G. zastúpená: JUDr. Marián Lenhard, advokát so sídlom M. Gorkého 1, Michalovce, proti žalovanému: Slovenská republika, zastúpená Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky, Štúrova 2, Bratislava o náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 100.000 EUR s príslušenstvom

r o z h o d o l :

I. Žalovaný je povinný z a p l a t i ť žalobkyni sumu 10.000 EUR spolu s 5,05 % ročným úrokom z omeškania z tejto sumy od 26.5.2015 do zaplatenia do pätnástich dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

III. Žalobkyňa m á nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % z priznanej sumy, ktoré žalovaný zaplatí na účet právneho zástupcu žalobkyne do troch dní od doručenia uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o výške tejto náhrady.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 22.2.2016 domáhala voči žalovanému zaplatenia sumy 100.000 EUR spolu s 5,05 % ročným úrokom z omeškania z tejto sumy od 26.5.2015 do zaplatenia, ako aj náhrady trov konania.
2. Svoj nárok skutkovo a právne žalobkyňa odôvodnila tým, že dňa 10.6.2010 uznesením vyšetrovateľa Prezídia PZ, Úradu boja proti korupcii, Odbor boja proti korupcii H., bolo voči nej vznesené obvinenie za pokračovací zločin prijímania úplatku, proti ktorému dňa 16.6.2010 podala sťažnosť, o ktorej rozhodol Úrad špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR Bratislava dňa 3.8.2010 tak, že zamietol jej sťažnosť ako nedôvodnú. Následne, dňa 14.2.2011 Úrad špeciálnej prokuratúry GP SR Bratislava podal na žalobkyňu na Špecializovanom trestnom súde v D. obžalobu pre pokračovací zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, 2 Trestného zákona na skutkovom základe, že v dobe od mesiaca mája 2007 do mesiaca august 2008 vrátane, v sídle spoločnosti D. a vo svojej kancelárii na pracovisku v D. ako vedúca odboru T. preberala pravidelne mesačne finančnú hotovosť vo výške 8.000,-Sk (265,55 EUR) od G., generálneho riaditeľa a predsedu predstavenstva spoločnosti D. ako úplatok za to, že nebude z titulu svojej funkcie robiť žiadne problémy v súvislosti s výrobnou činnosťou prevádzky spoločnosti D. v prípade porušenia predpisov, pričom dňa 2.8.2007 jednu platbu v sume 8.000,-Sk (265,55 EUR) G. vložil na jej účet vedený pod č. XXXXXXXXXXX na jej meno v N. Špecializovaný trestný súd v D. dňa 16.8.2012 žalobkyňu oslobodil spod skutku obžaloby z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bola obžalovaná trestne stíhaná. Proti tomuto rozhodnutiu podal prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR Bratislava odvolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd SR dňa 26.02.2013 rozhodol tak, že ho zamietol. Listom zo dňa 21.11.2014 žalobkyňa požiadala Generálnu prokuratúru SR o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., no 6 mesačná lehota na predbežné prerokovanie uplatneného nároku uplynula dňom

25.5.2015 bez toho, aby bol uplatnený nárok uspokojený. Toto pre žalobkyňu nezákonné a nespravodlivé trestné stíhanie, hrozba vysokého trestu odňatia slobody (v sadzbe od 5 do 12 rokov) spôsobili žalobkyni veľkú psychickú traumu, nervozitu, celkovú nevoľnosť, ktorá sa prejavila na jej zdraví, jednak po stránke psychickej, ale vyvolala aj vážne zdravotné problémy jej tráviaceho traktu, v dôsledku čoho musela často navštevovať lekára, podrobovať sa vyšetreniam a brať lieky. Okrem toho ju to poškodilo aj v súkromnom živote, pretože sa všeobecne o nej rozšírilo, že je zapletená do úplatkárskej aféry a to najmä na základe novinových článkov a reportáží, ktoré boli uverejňované, a v ktorých bola opisovaná ako osoba, ktorá na vysokom poste H. brala úplatky. Trestné stíhanie poškodilo žalobkyňu aj v jej profesionálnom živote a zamedzilo v kariérnom postupe, pretože v čase začatia trestného stíhania a vznesenia obvinenia bola v štátno-zamestnaneckom pomere vo funkcii A. avšak rozhodnutím S. zo dňa 15.11.2010 bola žalobkyňa v zmysle § 42 ods. 1, 2, zák. č. 400/2009 Z.z. bola zaradená mimo činnej štátnej služby od 22.11.2010 a bol jej bol vyplácaný plat vo výške 40 % funkčného platu. Keďže zaradenie žalobkyne ako štátneho zamestnanca mimo činnú štátnu službu trvalo viac ako 2 roky, bola rozhodnutím S. dňa 19.11.2012 odvolaná z funkcie A. Následne jej z úradu A. dňa 21.11.2012 bolo oznámené, že nie je pre ňu voľné iné pracovné miesto, v dôsledku čoho musela štátno zamestnanecký pomer ukončiť a dňa 21.11.2012 uzavrieť dohodu o skončení štátno zamestnaneckého pomeru v A. ku dňu 21.11.2012. Vzhľadom na vyššie opísané následky, a keďže iba samotné konštatovanie porušenia práv žalobkyne nie je pre ňu dostatočným zadosťučinením, si žalobkyňa uplatnila náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 100.000 EUR, ktorú považuje za primeranú. Rovnako si uplatnila aj ročný zákonný úrok z omeškania vo výške 5,05% z dlžnej sumy do zaplatenia z dôvodu, že žalovaný neuspokojil jej nárok na náhradu škody v zákonnom stanovenej 6- mesačnej lehote od doručenia žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody (doručený dňa 25.11.2014) v lehote splatnosti, do 25.5.2015.

3. Na tieto skutkové tvrdenia žalobkyňa označila dôkazy: Uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 10.6.2010, Uznesenie o vylúčení veci zo dňa 10.6.2010, Sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia zo dňa 15.6.2010, Uznesenie UŠP GP SR o zamietnutí sťažnosti zo dňa 3.8.2013, Obžaloba UŠP GP SR zo dňa 11.2.2011, Rozsudok ŠTS D. zo dňa 16.8.2012, Uznesenie NS SR zo dňa 26.02.2013. List Generálnej prokuratúry SR č. sp. VI/3Spr 150/14/1000-2 zo dňa 3.12.2014, List Ministerstva spravodlivosti SR, č. sp. 48317/2014-34 zo dňa 19.12.2014, List Generálnej prokuratúry SR č. VI/3 Spr 150/14/1000-4 zo dňa 30.12.2014, List Ministerstva spravodlivosti SR č. sp. 32776/2015-34 zo dňa 14.01.2015, článok - L. z 13.5.2011, článok - Y.d z 25.5.2011, článok - D. Zaradenie mimo štátnu službu z 15.11.2010, Oznámenie o znížení funkčného platu z 15.11.2010, Oznámenie zo dňa 19.03.2012, Odvolanie z funkcie A. z 19.11.2012, Ponuka pracovného miesta z 21.11.2012, Dohoda o skončení štátno-zamestnaneckého pomeru z 21.11.2012. Ďalej ako dôkaz navrhla výsluch svedkov: G.4. Žaloba bola žalovanému doručená dňa 31.3.2016, vo vyjadrení k žalobe žalovaný dňa 15.4.2016 nárok žalobkyne v celom rozsahu neuznal a navrhol žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

5. Svoje stanovisko k nároku žalobkyne odôvodnil tým, že trestné stíhanie proti žalobkyni bolo v mene štátu vedené orgánmi činnými v trestnom konaní legitímne, keďže tu v čase jeho vydania existovalo dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu. K trestnému stíhaniu žalobkyne došlo na základe podania trestného oznámenia G. a v čase vydania uznesenia existoval nespochybniteľný listinný dôkaz o tom, že G. vložil na účet žalobkyne sumu 8.000,-Sk, teda na vydanie uznesenia o vznesení obvinenia vyšetrovateľom PZ splnené všetky zákonné predpoklady, a z rovnakého dôvodu toto uznesenie ani prokurátor nezrušil. Žalobkyňa v žalobe nepreukázala, že by v predmetnom konaní bolo takéto rozhodnutie vydané, resp. že by niektorý z orgánov, ktoré v tejto trestnej veci konali, postupoval v rozpore so základnými zásadami trestného konania vyjadrenými v § 2 Trestného poriadku. Za konkrétnu osobitnú okolnosť v tejto trestnej veci považuje žalovaná práve okolnosť, že to bola práve žalobkyňa, ktorá osobne oznámila právoplatne odsúdenému G. údaje o svojom účte v N. Ďalšou osobitnou okolnosťou je i to, že za skutok, za ktorý bola žalobkyňa stíhaná a z ktorého bola spod obžaloby v dôsledku uplatnenia zásady in dubio pro reo oslobodená, bol G., teda osoba, ktorá žalobkyňu podplatila, bola právoplatne odsúdená. Bolo by teda v rozpore aj s § 3 ods. 1 Občianskeho zákona, aby osoba, ktorá nepochybne bola účastníkom korupčného konania, bola v rozpore s dobrými mravmi odškodnená. Na zverejňovaní údajov v tlači sa orgány činné v trestnom konaní nepodieľali a taktiež tieto orgány sa nepodieľali na uplatňovaní zodpovednosti a opatrení voči žalobkyni v zmysle predpisov upravujúcich jej služobný pomer. Žalovaný spochybnil tvrdenie žalobkyne o tom, že oslobodenie obžalovaného spod obžaloby má v každom prípade automaticky za následok nezákonnosť rozhodnutí, ktoré boli proti nej vydané v trestnom konaní, a odvolal sa na rozhodnutia niektorých súdov, ide najmä o rozhodnutie Ústavného súdu SR z 13.11.2013 pod sp. zn. II ÚS 163/2013-50, ako aj uznesenie zo dňa 7.12.2012 pod sp. zn. I. ÚS 548/2012.

6. Vyjadrenie žalovaného bolo doručené žalobkyni 12.5.2016.

S k u t k o v ý stav zistený z vykonaných dôkazov :
7. Uznesením Prezídia PZ, Úradu boja proti korupcii, Odboru boja proti korupcii H. pod ČVS: PPZ-27/ BPK-V-2010 zo dňa 10.6.2010, v spojení s Uznesením pod ČVS: PPZ-76/BPK-V-2010 (o vylúčení veci voči žalobkyni) bolo voči žalobkyni, ako obvinenej za pokračovací zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, 2 Trestného zákona začaté trestné stíhanie.
8. Proti tomuto rozhodnutiu vyšetrovateľa žalobkyňa dňa 16.6.2010 podala sťažnosť, o ktorej rozhodol Úrad špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR Bratislava dňa 3.8.2010 pod sp. zn. č. VII/2 Gv 95/10-6 tak, že zamietol jej sťažnosť ako nedôvodnú.
9. Následne, dňa 14.2.2011 Úrad špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR Bratislava podal za pokračovací zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, 2 Trestného zákona na žalobkyňu obžalobu (VII/2Gv95/10-14) na skutkovom základe, že v dobe od mesiaca mája 2007 do mesiaca august 2008 vrátane, v sídle spoločnosti D. a vo svojej kancelárii na pracovisku v D. preberala pravidelne mesačne finančnú hotovosť vo výške 8.000,-Sk (265,55 EUR) od G., generálneho riaditeľa a predsedu predstavenstva spoločnosti D. ako úplatok za to, že nebude z titulu svojej funkcie robiť žiadne problémy v súvislosti s výrobnou činnosťou prevádzky spoločnosti D. v prípade porušenia predpisov, pričom dňa 2.8.2007 jednu platbu v sume 8.000,-Sk (265,55 EUR) G. vložil na jej účet vedený pod č. XXXXXXXXXXX na jej meno v N.10. Špecializovaný trestný súd v D. rozsudkom pod sp. zn. PK-2T/3/2011 zo dňa 16.8.2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť v spojení s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. č. 2To 6/2012 zo dňa 26.2.2013 oslobodil žalobkyňu spod obžaloby Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR Bratislava, sp. zn. VII/2 Gv 95/10-14 (z 11.02.2011) právne kvalifikovaný ako pokračovací zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaná stíhaná.
11. Listom zo dňa 21.11.2014, doručený dňa 25.11.2014, žalobkyňa písomne požiadala Generálnu prokuratúru SR o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v zmysle zákona 514/2003 Z.z..
12. Žalovaný dňa 3.12.2014 vec postúpil na Ministerstvo spravodlivosti SR z dôvodu, že nie je možnosť postupu podľa § 4 ods.1, písm. f) zákona 514/2003 Z.z., pričom vec bola z Ministerstva spravodlivosti SR späť žalovanému vrátená dňa 19.12.2014.
13. V slovenskom regionálnom denníku L. dňa 13.5.2011 bol uverejnený článok s názvom „G. v ktorom sa uvádza, že ako šéf akciovej spoločnosti D. poskytovať od mája 2007 do augusta 2008 H.. úplatok 265 EUR mesačne. Tá v tom čase pôsobila ako vedúca odboru A. a za úplatok nemala robiť žiadne problémy v súvislosti s výrobnou činnosťou spoločnosti. Druhé podplácanie tej istej H., ale už v postavení A. A. mal ponúknuť G.. viac ako 1 650 EUR za to, že zlikviduje písomnú správu o pozitívnej vzorke na D. L. v prevádzke spoločnosti v E.
14. Na internetovom portáli Y. bol dňa 25.5.2011 uverejnený článok s názvom „., v ktorom sa uvádza, že „prokurátor dáva T. za vinu, že od mája 2007 do augusta 2008 údajne dával H. mesačne úplatok 265 EUR za to, že nebude firme robiť problémy v jej výrobných prevádzkach. A ďalší úplatok 1 650 EUR mal údajne ponúknuť H. pred letom predminulého roku s požiadavkou, že zlikviduje písomnú správu, ktorá informovala práve o O.. Hrozí mu za to väzenie od dvoch do piatich rokov. „Ja som nikoho neuplácal. Naopak, odmietol som poskytnúť úplatok, ktorý odo mňa žiadala tá istá H. ktorá figuruje v mojej obžalobe“, bráni sa podnikateľ. Súdená bola v uplynulých týždňoch aj ona. Na D. Špecializovanom trestnom súde ju prokurátor vinil z brania úplatku. Jej ako verejnému činiteľovi hrozilo väzenie od päť až do dvanásť rokov. „Súdne pojednávanie sa u nás uzavrelo s verdiktom oslobodená,“ hovorí predseda D. súdu O. Prokurátor sa však v jej prípade ešte odvoláva na Najvyšší súd“.
15. Je nesporné, že v čase začatia trestného stíhania a vznesenia obvinenia (k 10.6.2010) bola žalobkyňa zamestnaná v štátno-zamestnaneckom pomere a vo funkcii A.16. Rozhodnutím H. pod č. 2261/2010-150 zo dňa 15.11.2010 bola žalobkyňa podľa § 42 ods. 1, 2, zák. č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe, zaradená mimo činnej štátnej služby od 22.11.2010, na základe čoho jej bol vyplácaný plat vo výške 40 % funkčného platu.
17. Dňa 19.03.2012 H. vyzvala žalobkyňu na predloženie konečného rozhodnutia vo veci jej trestného stíhania, nakoľko však trestné stíhanie ukončené nebolo, nemohla predložiť žiaden takýto doklad (trestné stíhanie trvalo až do 26.02.2013).
18. Rozhodnutím H. pod č. 3262/2012-150 zo dňa 19.11.2012, bola žalobkyňa odvolaná z funkcie A. A. s odkazom na ust. § 37 ods.4 zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe (t.j. z dôvodu, že jej zaradenie mimo službu v zmysle § 42 cit. zákona trvalo dlhšie ako 2 roky).
19. Dňa 21.11.2012 A. oznámila žalobkyni, že nemá iné voľné pracovné miesto, ktoré by jej mohol ponúknuť.

20. Dňa 21.11.2012 žalobkyňa a jej zamestnávateľ A. v zmysle ust. § 46 ods.1 písm. a) zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe ukončili jej štátno-zamestnanecký pomer dohodou ku dňu 21.11.2012 s tým, že jej bude vyplatené odstupné v sume 3-násobku funkčného platu.
21. Na pojednávaní dňa 24.5.2017 svedok G. uviedol, že so žalobkyňou sa pozná od roku 1991 - 1992 cez spoločných známych. V roku 2009 - 2010 pracoval ako vedúci oddelenia na L. kedy za ním prišla žalobkyňa s tým, že má problém, pretože istý podnikateľ Q. sa ju pokúša uplácať, ohovára ju v e mailoch, písomnostiach, že preto začína mať problém v práci so svojím šéfom, ktorému to povedala a uviedla ho do tej problematiky. Svedok navrhol žalobkyni urobiť na polícii oznámenie o týchto skutočnostiach, pričom predpokladal, že k vzneseniu obvinenia nedôjde. Stalo sa však, že žalobkyňa bola obvinená, následne bol vypočutý aj svedok u vyšetrovateľa vtedajšieho S. a potom aj na Špecializovanom trestnom súde v D., ale aj napriek tomu konanie nebolo zastavené. K prežívaniu tejto situácie žalobkyňou svedok uviedol, že pre stíhanie a následné opustenie práce bola žalobkyňa nešťastná, uzavretá, utrápená, mala pocity strachu, pociťovala stratu dôvery svojho nadriadeného. Uviedol, že jeden z mestských policajtov sa ho pýtal na žalobkyňu, či „ju idú zavrieť za korupciu“, svedok bol prekvapený, že aj obecná polícia o tom vedela. Avšak nevnímal žiadne klebety na žalobkyňu, skôr sa ľudia na ňu pýtali, že kde je, že ju nie je vôbec vidieť, ale vyslovene jej nikto nechcel škodiť. Svedok tvrdil, že žalobkyňa mu pri stretnutí povedala, že má poruchy spánku, a mala aj nejaké problémy so svojím manželom.
22. Svedok G. vo svojej svedeckej výpovedi dňa 24.5.2017 tvrdil, že žalobkyni ohľadom kauzy úplatkárstva pomáhal a radil ako bývalý policajt. Vnímal rozprávanie po dedine v zmysle „aha, koho to tu máme v E., niektorí ju začali odsudzovať, čo predtým nebolo. Konkrétne mali zamestnankyne na obecnom úrade, kde žalobkyňa pracovala vo W., preberať jej prípad, nerozprávali s ňou, prestali ju volať na zasadnutia obecného úradu, v obchode na ňu všetci pozerali. Svedok ju vnímal tak, že pred kauzou bola žalobkyňa veselá kopa, potom v dôsledku trestného vyšetrovania sa zmenila, bola uzavretá, s nikým sa nechcela rozprávať, bola zamyslená, sama pre seba rozprávala, niekedy ani nereagovala, chodila ako živá mŕtvola, vystresovaná, ako úplne iná osoba. Svedok však aj naďalej zostal v kontakte so žalobkyňou, lebo jej veril že sa to nestalo. Pred touto udalosťou boli so žalobkyňou párkrát spolu na plese v zimnom období, po incidente sa už vôbec neukazovala na ulici, a na plesy nechodila z dôvodu, že jej to bolo nepríjemné, stránila sa, nechcela sa vôbec na verejnosti ukazovať.
23. Svedok G. manžel žalobkyne na pojednávaní dňa 24.5.2017 uviedol, že sa pred 6 rokmi dozvedel o profesionálnom prípade u žalobkyne, a to objavenia T., kedy sa obidvaja zhrozili, pretože je to veľmi nepríjemné pre L. Neskôr sa dozvedel, že tento podnikateľ pred známymi a v spoločnosti sa vyhráža a tvrdí, že panB. bude sedieť v base. Od tohto momentu to chápal ako pomstu voči manželke, a došlo to až do tohto štádia, že manželka zistila, že má peniaze na účte od pána L. Sama šla za vyšetrovateľmi, oslovila susedov, priateľov, ktorí pracovali v policajných zložkách, aby jej s tým pomohli. Oznámila to polícii a vypovedala u vyšetrovateľov, peniaze okamžite vrátila, ale aj tak bola obvinená z korupcie. Na základe obvinenia sa situácia v rodine a v spoločenskom živote veľmi zhoršila, bolo potrebné vysvetliť synom, že mama naozaj neberie úplatky. V pekárňach riaditeľ povedal, že „ tvoja manželka je korupčník“. Zasiahlo to celú rodinu, manželka stratila všetky ilúzie o práci v štátnej správe, odchádzala odtiaľ s obrovským sklamaním, s obrovskou dezilúziou, že v štátnej správe je možné pracovať poctivo a chrániť obyvateľstvo pred takýmito lajdákmi. Svedok tvrdil, že pred obvinením mali veľmi bohatý spoločenský život, chodievali s priateľmi, susedmi do divadla, na spoločenské akcie, po tomto prípade sa všetko skončilo, dodnes manželka sa nezúčastňuje spoločenských udalostí, chodia do kina o 17.00 hod. keď je málo ľudí, ale nie do divadla, ani na silvestrovské večierky, alebo iné spoločenské podujatia. Okolie vnímalo manželku ako „zločinca, niekoho nečistého, obvineného z korupcie, korupčníka“. Svedok uviedol, že z hľadiska zdravotného manželka nie je v poriadku, má kožné problémy s objavovaním sa jačmeňa na oku, vždy sa to objaví, keď sa vráti k prípadu, keď je potrebné niečo riešiť, bola niekoľkokrát u lekára, liečili do v Ružomberku, príčina je stále tá istá - nervového psychosomatického pôvodu, ale psychiatra nevyhľadala. V kariérnom postupe bola postavená mimo službu z dôvodu, keďže vyšetrovanie prebiehalo dlhšie, ako je zákonom stanovený 1 rok, musela si nájsť iné zamestnanie, našťastie sa zamestnala v súkromnej sfére. Blízki známi, ktorí ju poznajú reagovali na túto kauzu veľmi dobre, boli síce prekvapení, ale verili jej, ale ľudia zo širšieho okolia ju vylúčili zo svojej spoločnosti, prerušili s ňou kontakty, napríklad najbližší susedia H. s ktorými sa bežne predtým navštevovali aj doma, chodievali spolu sa výročia, oslavy, na spoločenské podujatia, od tohto momentu ich prestali kontaktovať. Svedok uviedol, že žalobkyňa od roku 2012 pracuje v F. kde pracovala skôr, než sa stala A. H. pracovala ako B. Z jej pôsobenia v D. ju tento prevádzkovateľ dobre poznal, poznal jej prácu aj prístup k práci, tak jej ponúkol toto miesto. Začala tam pracovať ako G. behom 1 a pol roku z práce odchádzala ako H. a na základe predpokladanej práce pre F. bolo jej roku 2014 ponúknuté miesto H.. V období medzi

odchodom zo štátnej správy s nástupom do nového zamestnania bola žalobkyňa doma 2 mesiace, ako dobrovoľne nezamestnaná.
24. Na pojednávaní dňa 3.10.2017 vypovedal svedok C. syn žalobkyne. Ten obdobie, kedy bola žalobkyňa trestne stíhaná označil za „čierne obdobie“, o trestnom stíhaní sa dozvedel začiatkom roku 2010. V tom období končil školu, z 917 dní vysokej školy bol doma 37 dní, celý čas si na seba zarábal sám, bez výrazného prispievania rodičov, bol hrdý na to, že môže ukázať rodičom diplom ktorý dostal 10.1.2010, a promócie sa konali koncom januára 2010, avšak pri oslavách ukončenia štúdia sa jeho mama nedokázala z ničoho tešiť. V čase, keď vyšli články o mame doma už nebýval, pracoval v Bratislave. Svoju mamu popísal ako povahou sangvinik, veselý človek, ktorý nemá veľa známych, ale tých, čo má, si cení a stretáva sa s nimi, ale po obvinení to už nebola tá domácnosť, na ktorú som bol zvyknutý, mama bola ako vymenený človek, do seba uzavretá, predtým fajčila 3 - 4 cigarety denne, zrazu aj krabičku za deň. Uviedol, že osobne nebol svedkom toho, ako ľudia na mamu zazerali, lebo som v tom čase nebol doma, ale vnímal stav svojej mamy ako nie dobrý. Priznala sa mu, že berie tabletky na spanie. Postrehol, že jeho kolegovia sa na S. o tom, že „D.“. Poukázal na to, že články a noviny ľudí ovplyvňujú pričom človek sa nemá ako tomu brániť, aj napriek tomu, že existuje prezumpcia neviny, ale verejnosť, články a štát ihneď postavili jeho mamu mimo služby. Zmena správania u jeho mamy, odkedy sa kauza ukončila v roku 2016 je markantná, mama sa pomaly zotavuje, je zamestnaná, chodí znovu na jogu, má dve kamarátky, s ktorými sa pravidelne stretáva, rodičov navštevuje mesačne, na víkendy, telefonicky sú v kontakte každé 2 - 3 dni. V rokoch 2010 - 2013 jeho mama nemala záujem o kultúru, prestali chodiť do kina, keď predtým chodili do kina týždenne, nemala záujem sa ani prejsť, tieto zmeny súviseli bezprostredne s trestným stíhaním. Vzťahy so susedmi rodičov počas procesu ochladli, predtým sa pravidelne stretávali pri oslave narodením, mali koláčový klub, piekli medzi sebou, potom to skončilo a tieto veci sa už neobnovujú. Susedia sa zdravia, ale oslavy narodením sa už roky nekonajú. Rodičia sa predtým pravidelne zúčastňovali rôznych plesov, ale potom prestali chodiť na plesy. Svedok potvrdil, že žalobkyňa má kožné vyrážky, ktoré sú podľa jeho názoru psychosomatického pôvodu
25. Svedkyňa B. na pojednávaní dňa 3.10.2017 vypovedala o tom, že je bývalou podriadenou žalobkyne, a ich vzťah popísala ako čisto pracovný. Vedela o tom, že žalobkyňa v roku 2010 náhle odišla z pracoviska, dozvedela sa len to, že bola z funkcie odvolaná, dôvod v tom čase nevedela. Žalobkyňu popísala vo vedúcej funkcii ako veľmi ráznu osobu, ktorá k úlohám pristupovala systémovo, vedela vystihnúť človeka, jeho možnosti, kvality, čo u nej svedkyňa veľmi ocenila. Postupne sa svedkyňa dostávala k informáciám o žalobkyni a jej odchode z médií, ale aj od kolegov na školení, kde sa hovorilo o tom, že bola odvolaná a obvinená, čo bolo pre svedkyňu nevysvetliteľné a neakceptovateľné. Niektorí prevádzkovatelia sa jej pýtali, či pani riaditeľka je pre korupciu ešte pani riaditeľkou, a či sa vráti ako pani A.. Svedkyňa uviedla, že aj napriek tomuto obvineniu, sa jej postoj k žalobkyni nezmenil a ani u ostatných kolegov nepostrehla žiadne veľké zmeny vo vnímaní žalobkyne. Svedkyňa pri náhodnom stretnutí so žalobkyňou vnímala, že bola uzavretá.
26. Svedkyňa G. vo svojej výpovedi dňa 3.10.2017 vypovedala o tom, že so žalobkyňou sú kamarátky od detstva a jej správanie sa voči nej vôbec nezmenilo. Najprv sa stýkali spolu len pracovne od kedy prišla robiť A., zlom nastal vtedy, odkedy nastal jej problém, potom sa veľmi nestýkali, žalobkyňa sa odmietala stretávať. Svedkyňa sa o trestnom stíhaní žalobkyne po prvýkrát dozvedela až vtedy, keď ona a dvaja kolegovia boli predvolaní na súd v Banskej Bystrici, po návrate sa o tom rozprávali. V rokoch 2010 do 2013 svedkyňa nepostrehla u žalobkyne nejaké zmeny v práci. Potom, ako bola žalobkyňa odvolaná, prestala dvíhať telefón, asi mesiac. Svedkyňa uviedla, že predtým chodili spolu do kina, na kávu, a aj teraz spolu chodia do kina, iba počas obdobia, keď odišla z práce nikam nechodili, keďže žalobkyňa nebrala mobil. Svedkyňa uviedla, že jej názor na žalobkyňu sa nezmenil, podľa nej úplatkárstvo neprichádzalo do úvahy, neverila som tomu obvineniu, bolo to absurdné k jej povahe a hrdosti.
27. Svedok B. vo svojej výpovedi uviedol, že pracuje na pozícii starostu obce E. od 1.1.1999, a pozná žalobkyňu ako občana obce a z jej členstva vo W.i pri obecnom zastupiteľstve v rokoch 2010 až 2014. V roku 2012 sa dozvedel o trestnom stíhaní voči nej z radov W., ale nijako sa o to nezaujímal. Nespozoroval na žalobkyni žiadne negatívne ani pozitívne zmeny. Svedok uviedol, že mal informáciu od predsedu komisie, že žalobkyňa sa po 2 rokoch členstva nezúčastňovala zasadnutí finančnej komisie, a keďže predseda komisie nenavrhol starostovi doplniť niekoho za žalobkyňu, takže žalobkyňa bola po celý čas členkou finančnej komisie.
28. Na pojednávaní dňa 26.2.2018 vypovedal svedok G. o tom, že aj s manželkou sú rodinní známi žalobkyne a jej rodiny, že poznajú sa zhruba 18 rokov, intenzívnejšie od roku 2003 a to tak, že sa navštevujú, trávia spolu rodinné oslavy, narodeniny, meniny, Valentína. Z novín a televízie sa dozvedel, že žalobkyňa bola obžalovaná z brania úplatku, zarazilo ho to, pýtali sa jej, či je to pravda, začali o

nej trochu pochybovať, rovnako sa svedka pýtal na žalobkyňu aj nebohý brat svedka, ktorý v tom čase pracoval v G. a občas sa pýtali ohľadne úplatkárstva aj iní ľudia, keďže vedeli, že poznajú L. a že sa stretávajú. Ale ani táto informácia nemala pre svedka vplyv na to, aby so žalobkyňou a jej rodinou prerušili kontakt, vzťah zostal stále rovnaký, až doposiaľ. Svedok si spomenul len na jednu situáciu z návštevy u žalobkyne z roku 2011-2012, kedy žalobkyňa z ničoho nič vybuchla na svojho manžela, čo sa predtým nikdy nestalo, bola výbušnejšia, agresívnejšia. Jej manžel túto situáciu vysvetlil tým, že je nevyspatá, berie tabletky na spanie, a na ukľudnenie. Svedok však potvrdil, že aj počas obdobia od júna 2010 do februára 2013 sa so žalobkyňou a jej rodinou naďalej stretávali Čo sa týka zmeny, tak žalobkyňa s jeho manželkou chodila do wellness a hrať squash, ale od roku 2010 už prestali.
29. Žalobkyňa vo svojej výpovedi uviedla, že celou tou kauzou prišla o všetko. V období pred obvinením bola pracovne činná, v roku 2009 mala v U., prispievala som do O. robila si druhú atestáciu, chodila prednášať do R. viedla celé skupiny, na základe pozvania od B. chodila po Y. prednášať a pripravovala budúce členské štátny vo svojom odbore na vstup do únie. V čase po vznesení obvinenia keďže bola postavená mimo štátnu službu, musela ukončiť aj túto vzdelávaciu činnosť. Napísala do R. šéfovi D. o tom, čo sa jej stalo, že bola postavená mimo službu a nepracuje vo svojom odbore, resp. nepracuje vôbec, na čo jej odpovedal, že nech víta v klube, lebo všetci veľkí odborníci, ktorí sú dobrí vo svojej robote, prídu do styku s nejakým podnikateľom, ktorému sa nebude páčiť to, čo robí, ale vyjadril presvedčenie, že sa to veľmi rýchlo vyrieši. Nevyriešilo sa to rýchlo, preto prišla o svoju prácu. V tom čase bola najmladšia A. chodila skúšať atestantov, chodila skúšať na štátnice, 4-krát do mesiaca prednášala H. pre prvých alebo druhých atestantov. Prvé pojednávanie v D. prežívala veľmi ťažko, keď pani prokurátorka v prvej vete žiadala trest odňatia slobody na 5 rokov v druhej nápravnej skupine, dovtedy nepoznala ani len čo sú to priestupky. V tom čase užívala tabletky, navštívila svojho známeho lekára, ktorý ju odporučil buď k psychiatrovi, alebo spamätať sa bez záznamu v zdravotnej karte. Rozhodla sa pre individuálne liečenie, užívaním homeopatík a antihistaminík. Okrem toho mala problémy s očami, zapaľovali sa jej vačky, čo riešila voľnopredajnými liekmi. Ďalším zdravotným problémom je zvýšená citlivosť pokožky na vnútorné podráždenie, pokožka sčervenie. Dodnes však pociťuje následky, keď je akýkoľvek problém, v tom momente znervóznie, čo si vypestovala za celú dobu kauzy. Odvtedy nežije spoločensky, nechodí na plesy, na spoločenské akcie len vtedy, ak je tam do 40 ľudí, viacej nie, nie je schopná zvládnuť takú veľkú akciu, v tom momente pociťuje napätie, zvlhne jej chrbát, začne sa triasť, musí odísť preč. Vo veľkých mestách nešoféruje. Po vznesení obvinenia ukončila stretávanie s kolegyňami, nechodila na oslavy, spoločenské podujatia, športový deň, stretli sa náhodne v kostole, alebo raz do roka s jednou z nich, inak nie. Nie je schopná vrátiť sa a odpovedať na niektoré otázky. Žalobkyňa uviedla, že toho času pracuje v F.. Dňa 20.11.2012 bola prepustená zo štátnej služby napriek tomu, že nebolo ukončené trestné konanie, u nového zamestnávateľa v F. sa zamestnala koncom roka 2012. Výška príjmu žalobkyne počas výkonu funkcie A. bola 950 EUR v čistom v roku 2010, v súčasnosti v F. má mesačný príjem 1.200 EUR v hrubom.
Orgán konajúci v mene š t á t u :
30. Podľa § 4 ods. 1 písm. b / zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (keďže ide o procesné zastúpenie, tak v znení aktuálnej právnej úpravy, od 01.01.2013) vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru, a 1. prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo 2. vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora.
31. Podľa § 4 ods. 1 písm. f / zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.
32. Pasívna legitimácia žalovaného je daná zákonom č. 514/2003 Z.z. ako objektívna zodpovednosť štátu, ktorej sa štát nemôže zbaviť. Pri určení orgánu konajúceho v mene štátu súd vychádzal z uznesenia vyšetrovateľa Prezídia PZ, Úradu boja proti korupcii, Odbor boja proti korupcii Východ zo dňa 10.6.2010, ktorým bolo voči žalobkyni vznesené obvinenie za pokračovací zločin prijímania úplatku.
33. Keďže neboli splnené podmienky podľa ust. § 4 ods. 1 písm. b / zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, tak pasívne legitimovanou osobou v tomto spore je štát, v mene ktorého je v zmysle § 4 ods. 1 písm. f / zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci oprávnená konať Generálna prokuratúra Slovenskej republiky.
Na zistený skutkový stav súd aplikoval nasledujúce z á k o n n é ustanovenia :

34. Podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.
35. Podľa § 1 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (k žalobkyňou tvrdenej škode malo dôjsť nezákonným rozhodnutím zo dňa 10.6.2010, preto súd na posúdenie nároku aplikoval zákon v znení účinnom do 31.12.2010) (ďalej v texte len „citovaného zákona“) tento zákon upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci.
36. Podľa § 3 ods. 1 citovaného zákona štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci :
a) nezákonným rozhodnutím,
b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
d) nesprávnym úradným postupom.
37. Podľa § 3 ods. 2 citovaného zákona zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.
38. Podľa § 5 ods. 1 citovaného zákona právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.
39. Podľa § 6 ods.1 citovaného zákona ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.
40. Podľa § 6 ods. 2 citovaného zákona právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.
41. Podľa § 15 ods. 1 a 2 citovaného zákona nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11. Ak bola žiadosť podaná na nepríslušnom orgáne, je tento orgán povinný bezodkladne ju postúpiť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom poškodeného. Účinky podania žiadosti zostávajú zachované.
42. Podľa § 16 ods. 1 citovaného zákona ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.
43. Podľa § 17 ods. 1 citovaného zákona uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.
44. Podľa § 17 ods. 2 citovaného zákona v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.
45. Podľa § 17 ods. 3 citovaného zákona výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku
2 sa určuje s prihliadnutím najmä na
a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.
46. Podľa § 17 ods. 5 citovaného zákona v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku a pri uplatnení nároku na súde je poškodený povinný uviesť požadovanú výšku úhrady podľa odsekov 1 a 2.
Právna kvalifikácia nároku :
47. Ústava Slovenskej republiky v článku 46 ods. 3 upravuje právo osoby voči štátu na náhradu škody, ktorá tejto osobe bola spôsobená nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci. Toto právo je konkrétne upravené v ustanoveniach zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.
48. Predpokladom kvalifikácie rozhodnutia ako „nezákonného“ je, že sa jedná o právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená a ktoré bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Zákon č. 514/2003 Z. z. výslovne neupravuje nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia

obžalovaného spod obžaloby. V tomto prípade ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom treba vychádzať z analogického výkladu úpravy najbližšej, a to z úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenej nezákonným rozhodnutím.
49. Súd rozhodujúci o náhrade škody (§ 6 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z.) je viazaný rozhodnutím orgánu, ktorý predtým vyslovil nezákonnosť pôvodného rozhodnutia.
50. V prípade, že obžalovaný bol oslobodený spod obžaloby, súdna judikatúra má za to, že „ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov (ako napr. vopred prerokovaný nárok na náhradu škody písomne podanou žiadosťou), podľa § 1 až § 4 zákona č. 58/1969 Zb. zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia.
51. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je teda len neskorší výsledok trestného konania.
52. V tomto spore žalobkyňa označila za nezákonné rozhodnutie vyšetrovateľa Prezídia PZ, Úradu boja proti korupcii, Odbor boja proti korupcii H.o dňa 10.6.2010, ktorým vzniesol voči jej osobe obvinenie za pokračovací zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, 2 Trestného zákona.
53. Žalovaný v rámci obrany v spore namietal, že napadnuté rozhodnutie bolo v danom čase legitímne, nebolo a nie je nezákonné, keďže v čase vznesenia obvinenia existovalo dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu žalobkyňou a to na základe oznámenia trestnej činnosti G. podopreté dôkazom, výpisom z bankového účtu žalobkyne potvrdzujúceho prijatie peňazí vo výške 8.000,-Sk. Preto tvrdí, že v čase vydania napadnutého uznesenia o vznesení obvinenia vyšetrovateľom PZ boli splnené všetky zákonné predpoklady, a z rovnakého dôvodu toto uznesenie nebolo ani prokurátorom zrušené.
54. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania, súd právne kvalifikoval žalobou uplatnený nárok žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy na podklade uznesenia vyšetrovateľa Prezídia PZ, Úradu boja proti korupcii, Odbor boja proti korupcii H. zo dňa 10.6.2010, ktorým podľa § 329 ods. 1, 2 Trestného zákona vzniesol voči jej osobe obvinenie za pokračovací zločin prijímania úplatku, ako nárok na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci spôsobenej nezákonným rozhodnutím v zmysle § 3 ods. 1, písm. a) citovaného zákona.
55. Na základe toho súd zisťoval splnenie jednotlivých predpokladov pre vznik zodpovednosti za škodu v zmysle tohto právneho predpisu.
Stanovisko zo s ú d n e j p r a x e :
56. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 23. februára 1990 sp.zn. 1 Cz 6/90).
57. Podľa názoru ústavného súdu sú podstata a zmysel základného práva v zmysle čl. 46 ods. 3 ústavy popreté takým výkladom ustanovení zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ktorý vyžaduje, aby zrušujúce rozhodnutie súdu vydané na základe mimoriadneho opravného prostriedku výslovne konštatovalo nezákonnosť zrušeného právoplatného rozhodnutia (či už vo výroku, alebo v odôvodnení), ak na takéto konštatovanie nedávajú procesné pravidlá občianskeho súdneho konania tomuto súdu žiadny priestor a ak sa má v zmysle zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci takéto posúdenie uskutočniť na základe zohľadnenia okolností konkrétneho prípadu (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. IV. ÚS 159/2012-28).
Z o d p o v e d n o s ť štátu za škodu :
58. Zodpovednosť štátu za škodu je koncipovaná ako objektívna, teda bez ohľadu na akékoľvek zavinenie (§ 3 ods. 1 písm. a/, ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z.) a štát sa jej nemôže zbaviť.
59. Preto nie je nutné posudzovať správnosť rozhodnutia orgánov štátu z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zavinil. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti rozhodnutia vydaného orgánom verejnej moci, je výsledok tohto konania.
60. Ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, aj keď zákon výslovne neupravuje nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby
61. Z výsledkov vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že dňa 10.6.2010 vyšetrovateľ Prezídia PZ, Úradu boja proti korupcii, Odbor boja proti korupcii H. vzniesol voči žalobkyni obvinenie za pokračovací zločin prijímania úplatku, proti ktorému sa žalobkyňa bránila zákonnými prostriedkami tak, že dňa 16.6.2010 podala sťažnosť, ktorá síce bola Úradom špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR Bratislava dňa 3.8.2010 zamietnutá, čím avšak bola splnená zákonná podmienka podľa § 6 ods. 1 a 2 citovaného zákona pre priznanie práva na náhradu škody.
62. V spore bolo nepochybne preukázané, že rozhodnutie vyšetrovateľa Prezídia PZ, Úradu boja proti korupcii, Odbor boja proti korupcii H. o vznesení obvinenia žalobkyne zo dňa 10.6.2010 bolo zrušené ako

nezákonné výrokom Špecializovaného trestného súdu v D. pod sp. zn. PK-2T/3/2011 zo dňa 16.8.2012, v spojení s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. č. 2To 6/2012 zo dňa 26.2.2013 o oslobodení žalobkyne spod obžaloby. Tento záver však nevyplýva len z výroku oslobodzujúceho rozhodnutia, ale aj z odôvodnenia, kde sa uvádza, že „súd po vyčerpaní všetkých dosiahnuteľných dôkazov zadovážených a vykonaných za súčinnosti procesných strán a v súlade s ustálenou súdnou praxou o tom, že reťaz dôkazov nemôže vyvolávať dôvodné pochybnosti, ako aj v súlade s pravidlom in dubio pro reo, podľa ktorého, pre dôvodné pochybnosti o skutkovej otázke významnej pre rozhodnutie, ktoré nie je možné rozptýliť vykonaním a skúmaním ďalších dôkazov je nutné rozhodnúť v prospech obžalovanej, na základe čoho súd skonštatoval, že existujú dôvodné pochybnosti o tom, či sa skutok naozaj stal“.
63. Na jednej strane je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv občana. V takejto situácii nie je preto rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo.
64. Je preto namieste skonštatovať, že žalobkyňa čin, z ktorého bola dňa 10.6.2010 obvinená a následne z neho aj obžalovaná, tento nespáchala, z čoho je možné vyvodiť záver, že trestné stíhanie proti nej nemalo byť vôbec začaté, ani ďalej vedené, t.j. v konečnom dôsledku je v zmysle platnej judikatúry potrebné toto rozhodnutie vyšetrovateľa Prezídia PZ, Úradu boja proti korupcii, Odbor boja proti korupcii H. zo dňa 10.6.2010 považovať za nezákonné, čo je rozhodujúcou skutočnosťou pre posúdenie nároku na náhradu škody.
65. Súd za rozhodujúce meradlo opodstatnenosti (zákonnosti) začatia a vedenia trestného stíhania proti osobe žalobkyne, pri posúdení splnenia predpokladu nároku žalobkyne na náhradu škody považoval výsledok trestného konania, pričom prihliadol na ustálenú rozhodovaciu prax, a dospel k záveru, že žalobkyni, ako osobe, voči ktorej bolo vznesené obvinenie a následne bola spod obžaloby oslobodená, vzniklo právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím - vznesením obvinenia, a teda, že základ nároku uplatnený žalobou je daný.
Stanoviská zo s ú d n e j p r a x e :
66. Žalovaný vo svojej obrane poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 163/2013-50 z 13. 11. 2013, podľa ktorého uznesenie o vznesení obvinenia, na vydanie ktorého boli v čase jeho vydania splnené všetky zákonné predpoklady a z toho dôvodu nebolo zrušené ani v konaní o sťažnosti proti tomuto uzneseniu, nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné, resp. odporujúce zákonu iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila.
Súd v tejto súvislosti poukazuje na ďalšie, doposiaľ súdnou praxou plne akceptované rozhodnutia súdov v SR a ČR :
67. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. účinného od 1. júla 2004 a rovnako aj podľa predtým platného zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len zákon č. 58/1969 Zb.) účinného do 30. júna 2004. Súdna judikatúra dôvodila, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe) bola odčinená. Systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Tieto závery prijaté v čase platnosti zákona č. 58/1969 Zb. sú napriek zmene právnej úpravy stále použiteľné (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 18. 8. 2010, sp. zn. 4 M Cdo 15/2009)
68. Rovnaký právny názor zaujal Najvyšší súd SR aj v ďalších rozhodnutiach (z 30. novembra 2009 pod sp. zn. 4 Cdo 183/2009, sp.zn. 1 Cdo 53/93, sp.zn. 1 Cdo 194/2010, sp.zn.č. 4 Cdo 54/2011, sp. zn. 4 Cdo 295/2011).
69. Rovnaký právny názor zaujal aj Najvyšší súd ČR (napríklad rozhodnutie pod sp.zn.č.1Cz 6/90).
70. V právnom štáte právny poriadok nechráni štátnu moc pred občanmi. Právny poriadok v právnom štáte určuje postup orgánov verejnej správy tak, aby neboli porušované práva občanov (nález Ústavného súdu SR z 14. júla 1999, sp. zn. II.ÚS 62/1999).
71. Súd poukazuje na ďalšie obdobné rozhodnutia Ústavného súdu SR (sp.zn. II. ÚS 25/2011, IV. ÚS 62/05, II. ÚS 590/08).

72. Súd poukazuje aj na to, že aj z rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR vyplýva, že právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym postupom nie je právom absolútnym (uznesenie NS SR sp. zn. 4 MCdo 20/2009).
73. Avšak, súdna prax od publikovania judikátu R 37/2014 sa ustálila v tom, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby (ako je to v tomto prípade), treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti prípadu a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal, a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa preto posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom zákonnosti začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania.
74. Z uvedeného potom vyplýva záver súdu, že rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 163/2013-50 z 13. 11. 2013 nekoliduje s prevažnou väčšinou rozhodnutí ani samotného Ústavného súdu SR (sp. zn. I. ÚS 548/2012 zo dňa 7.12.2012, sp. zn. II. ÚS 25/2011 z 24.3.2011), ale ani s rozhodnutiami Najvyššieho súdu SR (R 35/1991, R 70/1994, sp.zn. 4 M Cdo 15/2009, sp.zn. 3 Cdo 194/2010), ktoré plne akceptujú dovtedajšiu súdnu prax v otázke, že uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré spĺňalo v čase svojho vydania všetky zákonné predpoklady, avšak v neskoršom štádiu trestného konania sa nepotvrdila pravdepodobnosť podozrenia zo spáchania trestného činu, je potrebné považovať za nezákonné.
75. Z toho dôvodu sa súd nemal dôvod odkloniť sa od ustálenej súdnej praxe a akceptovať rozhodnutia, na ktoré žalovaný vo svojej obrane poukázal.
P r e d b e ž n é prerokovanie nároku :
76. Zo zisteného skutkového stavu mal súd za preukázané, že žalobkyňa dňa 25.11.2014 písomne požiadala Generálnu prokuratúru SR o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v zmysle ust. § 15 ods.2 a § 17 ods.5 zákona 514/2003 Z.z., keď svoj nárok riadne odôvodnila skutočnosťami tvrdenými neskôr aj v žalobe, spolu s uvedením sumy odškodnenia, a túto žiadosť doručila orgánu konajúcemu v mene štátu.
77. Je tiež preukázané, že žalovaný na žiadosť žalobkyne o predbežné prerokovanie nároku žiadnym spôsobom nereagoval, že doposiaľ nárok so žalobkyňou neprerokoval (v zmysle § 15 ods. 1 citovaného zákona), a to aj napriek tomu, že žalovaným bola žiadosť prijatá dňa 25.11.2014.
78. Z uvedeného teda vyplýva, že zákonná 6-mesačná lehota na predbežné prerokovanie nároku žalovaným v zmysle § 16 ods. 1 citovaného zákona, márne uplynula dňom 25.5.2015 (so začiatkom od 25.11.2014) bez toho, aby bol nárok žalobkyne uspokojený.
N á h r a d a nemajetkovej ujmy:
79. Podľa žaloby mala v dôsledku nezákonného rozhodnutia zo dňa 10.6.2010 žalobkyni vzniknúť škoda v sume 100.000 EUR, pre ktorej dostatočné zadosťučinenie vzhľadom na následky, podľa žalobkyne nepostačuje iba konštatovanie porušenia jej práv.
80. Zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci pojem škody nedefinuje. Z toho dôvodu tento pojem treba vykladať v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka (§ 25 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu) a škodu vo všeobecnosti chápať ako ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného, je objektívne vyjadriteľná v peniazoch a je napraviteľná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým peňažného. V zmysle § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa uhrádza skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).
81. Z vyššie citovaných ustanovení zákona o zodpovednosti za škodu (§ 17) je zrejmé, že predpokladom zodpovednosti štátu za škodu je 1. vznik škody, 2. existencia nezákonného rozhodnutia (nesprávneho úradného postupu) a 3. príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím (nesprávnym úradným postupom). Treba dodať, že zákon o zodpovednosti za škodu je vo vzťahu k Občianskemu zákonníku predpisom špeciálnym a ustanovenia Občianskeho zákonníka sa uplatnia vtedy, ak zákon nemá vlastnú úpravu.
82. Zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci nevysvetľuje ani vzťah príčinnej súvislosti (kauzálny nexus) medzi nezákonným rozhodnutím a škodou zákon o zodpovednosti za škodu. V právnej teórii sa týmto vzťahom označuje priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). O vzťah príčinnej súvislosti ide, ak je medzi nezákonným rozhodnutím a škodou vzťah príčiny a následku. Pritom nie je rozhodujúce časové hľadisko, ale vecná súvislosť príčiny a následku.
83. Výška nemajetkovej ujmy v zmysle ust. § 17 ods. 3 citovaného zákona je limitovaná posúdením osoby poškodeného, jeho doterajšieho života a prostredia, v ktorom žil a pracoval, ďalej posúdením závažnosti vzniknutej ujmy a okolností, za ktorých k nej došlo, závažnosti následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a závažnosti následkov, ktoré vznikli poškodenému v jeho spoločenskom uplatnení.
84. Aj napriek tomu, že novela zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ktorá nadobudla účinnosť 31. decembra 2012 (v zmysle, že vzájomná závislosť medzi

odškodnením osôb poškodených násilnými trestnými činmi priznávaným podľa osobitného predpisu na jednej strane a výškou nemajetkovej ujmy priznanej na základe zodpovednosti štátu za výkon verejnej moci na strane druhej), sa na posudzovaný prípad z dôvodu neskoršej účinnosti vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu vyšetrovateľa PZ zo dňa 10.6.2010 nevzťahuje, je potrebné aj na tento prípad aplikovať princíp primeranosti tak, aby poskytnutie náhrady v primeranej výške poskytlo náhradu dotknutej osoby na spravodlivé zadosťučinenie, ale zároveň aby nevytváralo priestor pre obohacovanie sa na tejto situácii.

85. Zo zisteného skutkového stavu vyplýva že pred začatím trestného stíhania žalobkyne (pred 10.6.2010) žalobkyňa zastávala riadiacu funkciu, pozíciu A. na ktorej zotrvala až do 22.11.2010, kedy bola v dôsledku trestného stíhania pre korupciu Rozhodnutím H. pod č. 2261/2010-150 zo dňa 15.11.2010 postavená mimo činnej štátnej služby a bol jej vyplácaný plat vo výške 40 % funkčného platu. Následne, dňa 19.11.2012 bola žalobkyňa z dôvodu, že jej zaradenie mimo službu trvalo dlhšie ako 2 roky, odvolaná z funkcie A. a dňa 21.11.2012 dohodou so zamestnávateľom A. ukončila štátno-zamestnanecký pomer, pričom jej bolo vyplatené odstupné v sume 3-násobku funkčného platu.

86. Z týchto skutkových okolností jednoznačne vyplýva vecná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím z 10.6.2010 a výraznými negatívnymi následkami z toho vyplývajúcimi v pracovnej oblasti žalobkyne, t.j. najskôr postavením žalobkyne mimo službu a následne aj jej odvolaním z funkcie A. a ukončením štátno-zamestnaneckého pomeru. Nie je možné neprihliadnuť aj na finančnú otázku, kedy bola žalobkyňa za obdobie od 22.11.2010 až do 21.11.2012 stratová na mesačnom príjme v rozsahu 60 %, nakoľko jej bol za toto obdobie vyplácaný plat len vo výške 40 % funkčného platu.

87. K pracovnej oblasti je však nutné poznamenať aj to, že negatívne dôsledky nezákonného rozhodnutia boli u žalobkyne čiastočne zmiernené zabezpečením si nového zamestnania v F. od konca roka 2012 na pozícii H. kde oproti príjmu z roku 2010 za funkciu A. v sume 950 EUR (v čistom), v súčasnosti v F. poberá mesačný príjem vo výške 1.200 EUR (v hrubom), čo je zhruba na rovnakej hodnotovej úrovni, a teda po finančnej stránke nemožno uzavrieť, že by žalobkyňa bola v dôsledku nezákonného rozhodnutia znevýhodnená. Z dôvodu absencie vecnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím z 10.6.2010 a zmenou zamestnania na porovnateľnú pracovnú pozíciu, nemôže byť táto skutočnosť zohľadnená pri náhrade nemajetkovej ujmy.

88. Žalobkyňa ďalej tvrdila, že negatívny dopad nezákonného rozhodnutia mal vplyv aj na jej pedagogickú a lektorskú činnosť na E. ale aj v Y. avšak táto skutočnosť sa v spore nepotvrdila, nakoľko z predloženého potvrdenia o pedagogickej činnosti žalobkyne z Inštitútu vzdelávania H. (zo dňa 11.4.2018) vyplýva, že žalobkyňa túto činnosť vykonávala v období do roku 2005, preto táto skutočnosť takisto nemôže byť pri náhrade nemajetkovej ujmy zohľadnená.

89. Ďalej mal súd za preukázanú vecnú súvislosť čiastočného negatívneho dopadu nezákonného rozhodnutia zo dňa 10.6.2010 a následnej medializácie kauzy (v slovenskom regionálnom denníku L. a na internetovom portáli Y., na čo však žalovaný nemal žiaden vplyv) aj v spoločenskom živote žalobkyne, ktorá sa prejavila tým, že žalobkyňa utrpela psychickú traumu, keď z dovtedy v spoločnosti váženej osoby s primeraným spoločenským postavením, osoby, ktorá sa občas (vyššia miera účasti nebola pred súdom preukázaná) s priateľmi zúčastňovala spoločenských stretnutí, plesov, posedení, kultúrnych podujatí, sa zrazu stala osoba trestne stíhaná, s hrozbou vysokého trestu odňatia slobody (v sadzbe od 5 do 12 rokov), s neistotou pozitívneho výsledku a budúcnosti, v dôsledku čoho žalobkyňa na prechodné obdobie stala osobou vnútorne uzavretou, nekomunikatívnou, nespoločenskou a utiahnutou. Z výpovedí svedkov nevyplynuli žiadne adresne nevhodné, neprimerané útoky konkrétnych osôb, ktoré by boli nasmerované voči žalobkyni v súvislosti s jej trestným stíhaním, ale právne naopak, svedkovia tvrdili, že okolie žalobkyne obvineniu z korupcie neverilo a v dôsledku toto nedošlo ani k zmene ich postoja vo vzťahu k žalobkyni, ľudia sa jej známych skôr dotazovali na jej neprítomnosť, ale v zásade okolie žalobkyne nebolo voči nej nepriaznivé. Takéto tvrdenie sa v spore nepreukázalo. Preto aj v tejto oblasti môže súd len čiastočne zohľadniť negatívny dopad nezákonného rozhodnutia a jeho dôsledkov v spoločenskom živote žalobkyne.

90. V zdravotnej oblasti žalobkyne je takisto možno vidieť určitý nepriaznivý negatívny dopad nezákonného rozhodnutia zo dňa 10.6.2010 aj keď nie v miere tvrdenej žalobkyňou, nakoľko bolo preukázané, že v dôsledku týchto udalostí žalobkyňa dlhodobo pociťovala nervozitu, celkovú nevoľnosť, psychickú nepohodu, avšak to všetko bez preukázanej medicínskej a medikamentóznej liečby, na základe čoho súd nemohol uznať žalobkyňou naznačovanú intenzitu tohto stavu. Je však nanajvýš pravdepodobné a dôveryhodné, že v dôsledku trestného stíhania musela ako slušný, čestný a zodpovedný človek pociťovať určitý psychický diskomfort až do času právoplatného ukončenia trestného konania oslobodzujúcim rozsudkom. Okrem toho sa v zdravotnom stave žalobkyne preukázalo aj ochorenie alergické, ktoré má byť dôsledkom psychickej záťaže v období od 2010. Preto v tomto smere

súd na podklade svedeckých výpovedí a výpovede žalobkyne čiastočne zohľadnil určitý nepriaznivý negatívny dopad na psychiku a na celkovom zdravotnom stave žalobkyne v rámci priznaní náhrady nemajetkovej ujmy.
91. Na tomto mieste je potrebné podotknúť, že žalobkyňa žiadnym spôsobom nemajetkovú ujmu určenú sumou 100.000 EUR bližšie nešpecifikovala, t.j. neodôvodnila dôvodnosť uplatnenej sumy náhrady, a neuviedla ani spôsob, ako k danej sume náhrady vôbec prišla. Aj keď žalobkyňa v spore o nemajetkovú ujmu nemá dôkazné bremeno vo veci porušenia povinnosti štátom pri vznesení obvinenia (rozsudok NS ČR sp.zn.č. 25 Cdo 1220/2003), avšak má dôkazné bremeno vo veci vzniku nemajetkovej ujmy a rozsahu náhrady nemajetkovej ujmy.
92. Na druhej strane súd poznamenáva, že trestné stíhanie je nepochybne samo o sebe je vážnym zásahom do života človeka v celom jeho spektre a má samo o sebe negatívny dopad na život človeka, čo môže objektívne privodiť ujmu na právach dotknutej osoby.
93. Zmyslom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je dať do vzťahu mieru ujmy na hodnotách ľudskej osobnosti s konkrétnym finančným vyjadrením náhrady takejto nemajetkovej ujmy, ktorá dotknutej osobe vznikla, a aspoň týmto spôsobom prispieť k zmierneniu vzniknutého stavu, pričom zákonným kritériom pre priznanie nemajetkovej ujmy je konštatovanie, že samotné konštatovanie tejto skutočnosti nie je dostatočným zadosťučinením pre poškodeného a zásah je takej intenzity, že poškodenému prináleží náhrada nemajetkovej ujmy, ktorej vznik musí preukázať poškodený, teda žalobca.
94. Nakoľko mal súd preukázanú existenciu príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím z 10.6.2010 a škodou na strane žalobkyne tým, že obvinenie žalobkyne z trestného činu úplatkárstva vznesené dňa 10.6.2010 predstavovalo v určitej preukázanej miere negatívny dopad na život žalobkyne, a to s ohľadom na jej osobu, pracovné postavenie, na jej spoločenský, kultúrny život, na jej celkový zdravotný stav, súd dospel k záveru, že samotné konštatovanie porušenia práva žalobkyne nie je dostatočným zadosťučinením, preto jej prisúdil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 10.000 EUR, ktorú sumu vzhľadom na intenzitu negatívneho dopadu v dôsledku nezákonného rozhodnutia považuje za dostatočnú a primeranú.
95. Keďže žalobkyňa v spore neoznačila a nepreukázala existenciu následkov takej intenzity, ktorá by zakladala jej právo na priznanie peňažnej náhrady vymedzenej žalobou v sume 100.000 EUR, tak súd žalobu v prevyšujúcej časti ako nedôvodnú zamietol.
96. Na porovnanie určenia výšky primeranej sumy náhrady nemajetkovej ujmy odvodzovanej od oslobodenia spod obžaloby súd uvádza iné, so skutkovým stavom porovnateľné rozhodnutia súdov v SR :
- KS Banská Bystrica (z 23. 08. 2016) sp.z.n.č. 14 Co 433/2015 priznaná suma : 6.000 EUR (oslobodenie spod obžaloby),
- KS Banská Bystrica (z 22. 09. 2016) sp.z.n.č. 12 Co 133/2014 priznaná suma :5.022,75 EUR (oslobodenie spod obžaloby),
- KS Banská Bystrica (z 20. 10. 2016) sp.z.n.č.16 Co 63/2016 priznaná suma : 4.800 EUR (oslobodenie spod obžaloby),
- NS SR (z 3. 7. 2014) sp.z.n.č.3 Cdo 298/2013 priznaná suma : 4.350 EUR (nezákonné uznesenie o vznesení obvinenia a väzba policajtky od 5.7.2003 - 26.9.2003),
- NS SR (z 27. 6. 2013) sp.zn.č. 3 Cdo 11/2012 priznaná suma : 2.000 EUR (trestné stíhanie v dĺžke takmer 3 roky, oslobodená spod obžaloby),
- NS SR (z 26. 10. 2016) sp.zn.č. 5 Cdo 173/2015 priznaná suma : 1.813,76 EUR (trestné stíhanie, navrhovateľ oslobodený spod obžaloby).
97. Nakoľko sa žalovaný preukázateľne dostal do omeškania so zaplatením dlžnej sumy, súd priznal žalobkyni aj nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 15.000 EUR od 26.11.2014, t.j. odo dňa nasledujúceho po márnom uplynutí šesťmesačnej lehoty potom, ako si nárok u žalovaného uplatnila (25.11.2014) v zmysle § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., a až do zaplatenia.
98. Podľa § 232 ods. 3 CSP lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.
99. Z dôvodu sumy určenej na úhradu pre žalovaného, súd určil dlhšiu, 15 dňovú lehotu na plnenie.
Stanoviská zo s ú d n e j p r a x e :
100. Podobne sa vyjadril aj Najvyšší súd SR, keď konštatoval, že priznávanie premrštených súm by mohlo viesť k bezdôvodnému obohacovaniu sa a dokonca by mohlo bagatelizovať niektoré ujmy na iných základných právach (rozsudok NS SR, Sp. zn. 4 Cdo 171/2005 zo dňa 27.04.2006).
101. V súvislosti s preskúmavaným rozhodnutím je potrebné zdôrazniť, že v zásade jedinými kritériami, ktorými sa súd musí pri rozhodovaní o výške nemajetkovej ujmy spravovať, sú závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Hoci občiansky zákonník žiadnu maximálnu, ani

minimálnu hranicu výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch neurčuje a určenie výšky náhrady v peniazoch je vecou súdu, je možné nájsť určitú inšpiráciu minimálne v existujúcej českej právnej úprave, ktorá v zásade je najbližšia našej platnej právnej úprave, pričom priamo v ust. § 444 OZ obsahuje výšku jednorazového odškodnenia pozostalým pri usmrtení blízkej osoby. Potiaľto bola úvaha súdu prvého stupňa správna. Nemožno však paušálne na túto sumu nazerať ako na jediné vodítko pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy, ale vnímajúc dôležitosť takejto právnej úpravy a rozhodnutie (síce zahraničného, ale z pohľadu príbuznosti legislatívy a konzistentnosti judikatúry najbližšieho) zákonodarcu priamo v zákone stanoviť základnú hranicu, je predsa možné sa úvahou o základnom minime touto úpravou inšpirovať (Krajský súd Trnava sp. zn. č. 9Co/423/2012).
102. Z rozsudku Najvyššieho súdu SR vyplýva, že vzhľadom na neurčité právne pojmy „pokiaľ by sa nezdalo postačujúce“, „v značnej miere“ a „najmä“ použité v ust. § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka je zrejmé, že súd pri úvahách o tom, či je na mieste priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, prihliadne aj na iné kritériá - hľadiská, než sú uvedené v tomto ustanovení. Priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch zákon zveruje na voľnú úvahu súdu (sp. zn. 5Cdo/126/2007 zo dňa 30.04.2008).
T r o v y konania :
103. Podľa § 262 ods.1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.
104. Podľa § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.
105. Podľa § 262 ods.2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.
106. Zásadu úspechu vo veci je treba uplatniť aj v konaniach, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania v tomto prípade treba rozlíšiť, čo je základné a čo je sprevádzajúce (nález Ústavného súdu ČR III ÚS 170/99).
107. V tomto spore súd za základ nároku považoval určenie, že nárok žalobkyne je daný, t.j. že do práva žalobkyne bolo zo strany žalovaného protizákonne zasiahnuté, na základe čoho určil, že jej patrí plná náhrada trov konania. Určenie výšky nemajetkovej ujmy je v tomto prípade až druhotné, nadväzujúce na primárne určenie. Rovnako je to aj v prípade, ak výška úhrady je posudzovaná znalcom. Priznanie plnej náhrady trov konania výlučne z prisúdenej sumy je v tomto prípade zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu „úspech vo veci“, keďže ten, ako je uvedené vyššie, sa skúma, čo do právneho základu a nie čo do výšky priznaného nároku.
108. Na základe uvedeného súd rozhodol, že žalobkyňa má nárok na plnú náhradu trov konania, v rozsahu 100%, avšak výlučne iba z prisúdenej sumy, nie zo sumy žalovanej, ktorú súd v prevažnej miere posúdil ako nedôvodnú.
109. V dôsledku neúspechu v spore, žalovanému nárok na náhradu trov konania nevznikol.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia, na Okresný súd Košice I., v 3 písomných vyhotoveniach (§ 362 ods.1 CSP).
V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).
Podľa ust. § 365 ods.1 CSP odvolacie dôvody odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky,
b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.
Podľa ust. § 365 ods.2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.
Podľa ust. § 365 ods.3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.
Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. - o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok).